

Sygn. akt: II AKa 101/99

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 1999 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Stanisław Raszka (spr.)
Sędziowie	SSA Barbara Suchowska SSA Marek Michniewski
Protokolant	Barbara Gawor

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Wandy Barańskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 1999r.

sprawy z wniosku H. B. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku Białej

z dnia 11 lutego 1999r. sygn. akt III Ko 223/98

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

II AKa 101/99

UZASADNIENIE

H. B. złożył ponownie wniosek o zasądzenie odszkodowania

i zadośćuczynienia za pozbawienie go wolności i wywiezienie w głąb ZSRR z powodu przynależności do Armii Krajowej.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 11 lutego 1999 r. sygn. III Ko 223/98 zasądził do Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 11.250 złotych tytułem odszkodowania i kwotę 6.300 złotych tytułem zadośćuczynienia za pobyt w obozach przez okres 18 miesięcy (od 18 lipca 1944r. do 10 stycznia 1946r.), licząc z tytułu odszkodowania po 625 złotych miesięcznie, a z tytułu zadośćuczynienia po 350 złotych miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku.

Wnioskodawca w swoim zażaleniu zarzuca, iż zasądzona na jego rzecz kwota jest zbyt niska w stosunku do poniesionych strat na zdrowiu u warunków pobytu w obozach.

Pełnomocnik wnioskodawcy w swoim zażaleniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 444§1 kc w zw. z art. 361§2 kc, a to przez błędną wykładnię i uznanie kwoty 11.250 zł. zasądzonej tytułem odszkodowania od Skarbu Państwa na rzecz H. B. za wyczerpującą treść i zakres obowiązku naprawienia szkody majątkowej,
2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 445 kc poprzez błędną wykładnię i uznanie kwoty 6300 zł. zasądzonej od Skarbu Państwa na rzecz H. B. za odpowiednią tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 440 kc poprzez błędne przyjęcie że miarkowanie szkody jest dopuszczalne w stosunku pomiędzy osoba fizyczną, a Skarbem Państwa.

Ponosząc te zarzuty pełnomocnik wniosku wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz H. B. kwoty 22.500 tytułem odszkodowania i 20.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia.

W obu zażaleniach nie kwestionuje się przyjętego zakresu odszkodowania, to jest ograniczenia go do szkód wynikłych z uniemożliwienia poszkodowanemu pracy zarobkowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sąd orzekający niesłusznie przyjął, że zarobki poszkodowanego odpowiadałyby średniej krajowej w chwili złożenia wniosku, to jest 1250,20 złotych.

Przyjmując, że poszkodowany służąc od kwietnia 1944 r. w III plutonie 7 brygady Armii Krajowej w P.(k. 4 akt III Ko 304/95) jednocześnie pracował w Fabryce (...)w G.– to jak sam przyznaje, jego zarobki były bardzo niskie i wystarczały tylko na skromne utrzymanie jego i matki (k. 7). Poszkodowany miał wtedy 18 lat, nie posiadał zawodu (k. 35). Odnosząc jego zarobki do chwili obecnej należało przyjąć, że mógłby osiągnąć zarobki w kwocie 600-650 złotych, ale na pewno nie w granicach średniej krajowej, która jest obliczana z zarobków o bardzo dużej rozpiętości i żadnych oszczędności nie mógłby poczynić.

Co do kwoty zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia, to oczywiście jest ona dość niska. Sąd nie mógł jednak przyjąć za orzeczeniem lekarza orzecznika (k. 13 i 14), że dzisiejsze schorzenia poszkodowanego są spowodowane pobytem w obozie, gdyż zdaniem sądu po upływie ponad 50 lat nie da się wykazać takiego związku, a schodzenia o których mowa są typowe dla mężczyzn w wieku poszkodowanego.

Nie kwestionując dolegliwości jakie spotkały wnioskodawcę w czasie 18 miesięcznego pobytu w obozie, Sąd Apelacyjny nie widział podstaw do zasądzenia wyższej kwoty z tytułu zadośćuczynienia w sytuacji, gdy kwota zasądzonych odszkodowania jest rażąco zawyżona.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.